

Arrest

nr. 348 059 van 5 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit, van Palestijnse origine te zijn, op 1 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* Mr. J. DIENI en van attaché S. COSIJNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

A. Feitenrelaas

Jij bent van Palestijnse origine en geboren op [...] 2024 in Sankt Vith (België). Jouw vader X, jouw moeder Y en jouw broer Z (allen X), verkregen het vluchtelingenstatuut in Griekenland op 19 december 2023. Op 26 april 2024 arriveerden zij in België en dienden op 30 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 december 2025 ontvingen jouw vader, moeder en broer een niet-ontvankelijkheidsbeslissing daar zij reeds internationale bescherming genieten in Griekenland.

Ter staving van jouw verzoek/identiteit werd een kopie van jouw geboorteakte neergelegd, een kopie van het zwangerschapsattest afgeleverd door het gemeentebestuur van Verviers en een kopie van een document van de Mission of Palestine dat attesteert dat u niet beschikt over de Palestijnse nationaliteit.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je bent namelijk slechts één jaar oud. Je werd geboren op 29 mei 2024, nadat jouw ouders een VIB hebben ingediend. Je werd echter ingeschreven bij het VIB van uw ouders, waardoor hun verzoek ook in uw naam werd ingediend.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden jouw ouders gehoord op 4 september 2025 en 21 oktober 2025 op het CGVS, in het kader van hun VIB. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je maakte evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk.

Allereerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal jouw Palestijnse afkomst niet in twijfel trekt. Het is echter algemeen bekend dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, gedurende hun leven een of meer landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben.

Om te bepalen of iemand zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de verzoeker een juridische band heeft met dat land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat iemand geruime tijd in een land verbleven heeft, en een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf.

Het CGVS stelt echter vast dat jij nooit gedurende een significante periode in een land hebt verbleven, noch een duurzame band met een land het ontwikkeld, aangezien jij op 29 mei 2024 bent geboren te Sankt Vith in België (zie de geboorteakte). In dergelijke omstandigheden is het CGVS van mening dat het belang van het kind de belangrijkste overweging is die de asielinstanties moeten hanteren bij het bepalen van jouw land van gewoonlijk verblijf (zie <https://euaa.europa.eu/publications/practical-guide-nationality-conceptsrelated-nationality-and-statelessness-context-international-protection>, titel 3.3.4, p.31-32).

Aangezien het belang van het kind in de eerste plaats ligt in het behoud van de eenheid van het gezin (RvV, 15 juli 2016, nr.171.977), is het CGVS van oordeel dat **het land van je gewoonlijk verblijf, het land is waar je waarschijnlijk zult terugkeren en je duurzaam zult vestigen met je ouders.**

Uit je administratief dossier blijkt dat jouw ouders momenteel internationale bescherming genieten in Griekenland. Deze internationale bescherming moet ook als effectief worden beschouwd, aangezien het verzoek om internationale bescherming van je ouders niet-ontvankelijk is verklaard op grond van artikel 57/6, §3, lid 1, 3° van de wet van 15 december 1980. Het is dan ook redelijk om te concluderen dat je in de toekomst je ouders zult vergezellen naar Griekenland om je daar duurzaam te vestigen.

Ten slotte bestaat er een sterk vermoeden dat jij toegang hebt tot het grondgebied van Griekenland. In het kader van de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming is het in eerste instantie aan de verzoeker om de elementen aan te dragen die het verzoek onderbouwen. Hoewel het CGVS op grond van artikel van 48/6 van de Vreemdelingenwet een onderzoeksplicht heeft en ambtshalve relevante elementen in overweging mag nemen, blijft het de verantwoordelijkheid van de verzoeker om geloofwaardige en voldoende concrete gegevens aan te brengen omtrent de beweerde nood aan bescherming. Gezien verzoekers ouders internationale bescherming genieten in Griekenland, wordt er geacht sprake te zijn van een beschermingsland waar het gezin in beginsel opnieuw toegang toe heeft. Jij dient bijgevolg aannemelijk te maken dat jij geen toegang hebt tot dat land, quod non. Op grond van bovenstaande elementen bestaat er een sterk vermoeden dat jij toegang hebt tot het grondgebied van Griekenland.

Er moet worden aangenomen dat Griekenland jouw land van gewoonlijk verblijf is. Dit betekent niet dat deze lidstaat ook automatisch het land van gewoonlijk verblijf is van je ouders. In feite is Griekenland het land waar zij momenteel effectief een verblijfsvergunning genieten op basis van hun internationale bescherming, maar hun oorspronkelijke gewoonlijk verblijf was Gaza, wijk Abraj Alowda. Gezien het feit dat jouw ouders niet zullen terugkeren naar Gaza en dat zij een effectieve verblijfsvergunning hebben in Griekenland, moet bij de beoordeling van jouw gewoonlijk verblijf primair rekening worden gehouden met jouw belang om bij je ouders

te kunnen blijven. In het licht van het hoger belang van het kind, moet daarom worden aangenomen dat jouw gewoonlijk verblijf zich eveneens in Griekenland bevindt. Bijgevolg moet je verzoek om internationale bescherming worden beoordeeld ten aanzien van de lidstaat waar jouw ouders internationale bescherming genieten, zijnde Griekenland.

Met betrekking tot de beoordeling van jouw vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade ten aanzien van Griekenland dient opgemerkt dat ten aanzien van jouw vader, moeder en broer werd besloten dat het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegd werd. Bijgevolg zijn er in hun hoofde geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het CGVS baseert zich, gelet op jouw jeugdige leeftijd, op de verklaringen van jouw vader en moeder voor wat betreft de ingeroepen vrees ten aanzien van Griekenland. Er kon in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Griekenland worden vastgesteld. Zo verklaarde jouw moeder, bevraagd naar de redenen waarom jullie niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren, dat jij aangezien je in België geboren bent niet over Griekse documenten beschikt (NPO moeder, dd.4.09.2025, p.18). Echter dient er herhaald te worden dat aangezien jouw ouders internationale bescherming genieten in Griekenland, er geacht wordt sprake te zijn van een beschermingsland waar het gezin in beginsel opnieuw toegang toe heeft en jij niet aannemelijk maakte dat jij geen toegang hebt tot dat land. Daar waar jouw vader verklaarde dat jij in Griekenland net zoals jouw ouders en broer in dezelfde omstandigheden zou terechtkomen (NPO vader, dd.21.10.2025, p.20), dient er opnieuw verwezen te worden naar de weigeringsbeslissing van jouw ouders waarin het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegd werd.

Uit voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij in Griekenland vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Inzake de feiten stelt het verzoekschrift onder meer:

“Van doorslaggevend belang is dat verzoekende partij in België is geboren, nooit in Griekenland heeft verbleven en geen Grieks verblijfsrecht bezit. In het administratief dossier werden ter staving van haar identiteit en situatie onder meer neergelegd: een kopie van haar Belgische geboorteakte, een kopie van het zwangerschapsattest en een kopie van een document van de Mission of Palestine waaruit blijkt dat zij niet over de Palestijnse nationaliteit beschikt. De bestreden beslissing erkent bovendien uitdrukkelijk dat verzoekende partij pas na het indienen van het verzoek van haar ouders werd geboren en dat zij op het ogenblik van de beslissing slechts één jaar oud was.

[...]

Op 29 december 2025 ontvingen de vader, de moeder en de broer van verzoekende partij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van het feit dat zij reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Tegen deze beslissingen werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij zelf ontving vervolgens op 27 februari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In die beslissing baseert het CGVS zich uitdrukkelijk op het feit dat de ouders van verzoekende partij internationale bescherming genieten in Griekenland en dat hun verzoeken reeds niet-ontvankelijk werden verklaard.

[...]

Voorts dient te worden benadrukt dat verzoekende partij niet het enige kind binnen deze familie is dat geen enkel verblijfsrecht in Griekenland bezit. In het beroep van haar ouders wordt uitdrukkelijk uiteengezet dat de kinderen van B.A. en A.A., zijnde de neefjes en nichtjes van verzoekende partij, eveneens in België zijn geboren, nooit in Griekenland hebben verbleven en evenmin beschikken over een Grieks verblijfsrecht of

ADET. Het gaat dus niet om een louter individuele situatie, maar om een bredere familiale realiteit waarin meerdere zeer jonge kinderen administratief volledig buiten het Griekse systeem staan.

De samenhang tussen deze dossiers blijkt bovendien op objectieve wijze uit de procedurele stand van zaken zelf. Het beroep van het gezin van verzoekende partij, namelijk X, Y, Z en H.N., is ingeschreven onder rolnummer RvV 356 608 / IV. Het beroep van de grootmoeder, S.A, is ingeschreven onder rolnummer RvV 356 663 / IV. Het beroep van A, B en hun kinderen D., Da. en Dan. is ingeschreven onder rolnummer RvV 356 405 / IV. Al deze zaken werden vastgesteld voor dezelfde terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 april 2026 om 13 uur, in zittingszaal E. Dit bevestigt dat de dossiers van de verschillende leden van de uitgebreide familie gelijktijdig aanhangig zijn en een nauw samenhangend feitencomplex vertonen.”

Verzoeker beroept zich op de schending van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van de zorgvuldigheids-, redelijsheids- en de samenwerkingsplicht, de onpartijdigheidsplicht, artikels 12 en 25 VAN RICHTLIJN 2013/32/EU, artikel 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 22, 22bis van de Belgische Grondwet; artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), aangenomen door de VN in 1989.”

In de eerste grief beroept verzoeker zich op “Niet-naleving van de redelijke termijn en gebrek aan voortvarende behandeling van het verzoek van een uiterst jong kind”

Verzoeker stelt:

“De verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd op 30 april 2024 ingediend en op 3 juli 2024 aan het Commissariaat-generaal overgemaakt. Nochtans werd haar moeder pas op 4 september 2025 en haar vader pas op 21 oktober 2025 in haar hoofde gehoord. De bestreden beslissing werd vervolgens pas op 27 februari 2026 genomen en diezelfde dag ter kennis gebracht. De behandeling in eerste aanleg duurde aldus bijna tweeëntwintig maanden vanaf de indiening van het verzoek, en meer dan negentien maanden vanaf de overdracht aan het CGVS. Die duur is des te problematischer nu verzoekende partij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Het CGVS erkent immers zelf dat zij slechts één jaar oud was op het ogenblik van de beslissing en dat in haar hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Juist in een dossier dat een zo jong kind betreft, mocht van de verwerende partij een bijzondere voortvarendheid en verhoogde zorgvuldigheid worden verwacht.

Nergens blijkt dat het dossier van verzoekende partij een uitzonderlijke complexiteit vertoonde die een dergelijke stilstand kon rechtvaardigen. Integendeel, het administratief dossier bevatte vanaf het begin de essentiële gegevens betreffende haar identiteit en situatie, waaronder haar geboorteakte, het zwangerschapsattest en het attest van de Mission of Palestine. Toch bleef haar dossier gedurende maanden zonder afdoende verklaring aanslepen.

Daarbij komt dat de bestreden beslissing uiteindelijk niet steunt op een autonome en tijdig opgebouwde beoordeling van de situatie van verzoekende partij, maar integendeel uitdrukkelijk voortbouwt op het feit dat haar ouders inmiddels in Griekenland internationale bescherming genieten en dat hun verzoeken op 29 december 2025 niet-ontvankelijk werden verklaard. De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij dus niet met de vereiste spoed en zelfstandigheid behandeld, maar klaarblijkelijk laten afhangen van de evolutie van de dossiers van haar ouders.

[...]

De uitzonderlijke traagheid van de behandeling is in casu des te betekenisvoller omdat zij erop wijst dat de verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet autonoom en tijdig heeft onderzocht, maar klaarblijkelijk heeft laten afhangen van de juridische problematiek die reeds in het beroep van haar ouders naar voren was gebracht. In dat beroep werd immers uitdrukkelijk aangevoerd dat de verwerende partij niet zonder meer voor het gehele gezin een niet-ontvankelijkheidsbeslissing kon nemen, nu minstens één in België geboren kind, met name verzoekende partij, niet over enig aangetoond Grieks verblijfsrecht of ADET beschikte en geenszins vaststond dat zij daadwerkelijk internationale bescherming in Griekenland genoot. Het is veelzeggend dat de verwerende partij pas nadien een afzonderlijke beslissing ten aanzien van verzoekende partij heeft genomen, doch zonder die fundamentele rechtsvraag werkelijk te onderzoeken: zij beperkt zich er immers toe te stellen dat, aangezien haar ouders internationale bescherming genieten in Griekenland, er een beschermingsland bestaat waar het gezin in beginsel opnieuw toegang toe heeft, en dat verzoekende partij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij geen toegang heeft tot dat land. Aldus bevestigt de gang van zaken dat de laattijdige behandeling niet louter een neutraal tijdsverloop was, maar mee heeft geleid tot een afgeleide en reactieve beslissing, genomen nadat de onhoudbaarheid van een globale niet-ontvankelijkheidsbenadering voor het hele gezin in het ouderlijk beroep was blootgelegd.”

In de tweede grief beroept verzoeker zich op “Schending van de rechten van verdediging, van het beginsel van tegenspraak, van artikel 47 van het Handvest en van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht wegens een onvolledig, selectief samengesteld en gedeeltelijk onleesbaar gemaakt administratief dossier”

Verzoeker stelt:

“Wanneer de verwerende partij zich voor de motivering van een beslissing uitdrukkelijk baseert op verklaringen van derden, meer bepaald op verklaringen van de ouders in het dossier van een minderjarig kind, moet het administratief dossier die verklaringen op voldoende volledige wijze bevatten, zodat de verzoekende partij en de Raad de juistheid, de context en de volledigheid van die elementen kunnen nagaan.

In casu baseert de bestreden beslissing zich uitdrukkelijk op de verklaringen van de ouders van verzoekende partij. Het CGVS vermeldt immers zelf dat de moeder van verzoekende partij in haar hoofde werd gehoord op 4 september 2025 en dat de vader van verzoekende partij in haar hoofde werd gehoord op 21 oktober 2025, telkens in aanwezigheid van meester Dieni. De beslissing preciseert verder dat zij, gelet op de jonge leeftijd van verzoekende partij, steunt op de verklaringen van de ouders om haar vrees ten aanzien van Griekenland te beoordelen. (CGVS, beslissing N. van 27 februari 2026, p. 1-2)

Nochtans blijkt uit het administratief dossier van verzoekende partij niet dat deze ouderlijke verklaringen op volledige, integere en controleerbare wijze werden toegevoegd. Integendeel, verzoekende partij wordt geconfronteerd met een beslissing die steunt op ouderlijke verklaringen, terwijl minstens de inhoudelijke notities van het persoonlijk onderhoud van de vader van 21 oktober 2025 niet als volledig, transparant en volwaardig stuk in haar eigen dossier terug te vinden zijn, hoewel de beslissing zich daar uitdrukkelijk op beroept. (CGVS, beslissing N. van 27 februari 2026, p. 1-2)

Dat gebrek is des te opvallender nu de raadsman van verzoekende partij, die eveneens de ouders heeft bijgestaan, wél beschikt over de niet-onleesbaar gemaakte notities van het persoonlijk onderhoud van de moeder van 4 september 2025 en van het persoonlijk onderhoud van de vader van 21 oktober 2025, die als bijlagen bij huidige beroep worden neergelegd. Deze stukken tonen aan dat er wel degelijk volledige notities bestaan. Wat de vader betreft, blijkt uit de neergelegde stukken bovendien dat het document van 4 september 2025 geen inhoudelijk onderhoud vormt, maar uitdrukkelijk vermeldt: “Onderhoud werd geannuleerd”. De eigenlijke inhoudelijke NPO van de vader is dus die van 21 oktober 2025, en precies die NPO omvat 22 pagina’s. (CGVS, NPO vader van 4 september 2025, p. 1; CGVS, NPO vader van 21 oktober 2025, p. 1)

[...]

De selectie en gedeeltelijke onleesbaarmaking van precies deze verklaringen in het administratief dossier van verzoekende partij is geenszins neutraal. Zij verhindert dat verzoekende partij en de Raad op volwaardige wijze kunnen nagaan of het CGVS de ouderlijke verklaringen correct, volledig en evenwichtig heeft gebruikt. Zij verhindert tevens te controleren of de elementen die gunstig zijn voor verzoekende partij – in het bijzonder de bijzondere kwetsbaarheid van de familiale cel, het ontbreken van Griekse documenten voor N., de ontoereikende medische zorg in Griekenland en de gevolgen daarvan voor het hoger belang van het kind – niet werden geminimaliseerd of buiten beschouwing gelaten.

Het probleem wordt nog versterkt doordat de bestreden beslissing niet autonoom is opgebouwd, maar grotendeels voortbouwt op de dossiers van de ouders. Indien het CGVS ervoor kiest een beslissing over een kind van één jaar grotendeels te funderen op de verklaringen van de ouders, dan kan het niet tegelijk volstaan met een onvolledig, gedeeltelijk onleesbaar gemaakt of selectief samengesteld dossier dat de controle van die feitelijke basis verhindert. (CGVS, beslissing N. van 27 februari 2026, p. 1-2)

[...]

Verzoekende partij legt als bijlagen de volledige versies neer van de notities van het persoonlijk onderhoud van haar moeder van 4 september 2025 en van haar vader van 21 oktober 2025, teneinde aan te tonen dat het administratief dossier van het kind onvolledig en selectief werd samengesteld, terwijl precies de daarin vervatte elementen omtrent de bijzondere kwetsbaarheid van de familiale cel van doorslaggevend belang zijn voor de beoordeling van haar verzoek. De bestreden beslissing is om die reden minstens onvoldoende zorgvuldig voorbereid en behoort te worden vernietigd.”

De derde grief die verzoeker inroept is: “Afgeleid en niet-autonoom onderzoek: de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij is louter het verlengstuk van de beslissingen genomen ten aanzien van haar ouders en haar broer”

Verzoeker stelt:

“De bestreden beslissing is niet het resultaat van een autonoom, individueel en ex nunconderzoek van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partij, maar vormt in werkelijkheid slechts het verlengstuk van de eerder genomen beslissingen ten aanzien van haar vader, moeder en broer.

Het CGVS vermeldt zelf dat de vader, moeder en broer van verzoekende partij op 29 december 2025 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing ontvingen omdat zij reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Vervolgens stelt het CGVS, met betrekking tot verzoekende partij, dat moet worden

aangenomen dat Griekenland haar land van gewoonlijk verblijf is en dat haar verzoek ten aanzien van Griekenland moet worden beoordeeld. Meteen daarna preciseert het CGVS uitdrukkelijk dat ten aanzien van haar vader, moeder en broer reeds werd geoordeeld dat het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, niet werd weerlegd. De beslissing bouwt dus rechtstreeks voort op de uitkomst van de ouderlijke dossiers.

Dat afgeleide karakter blijkt nog duidelijker uit de verdere motivering. Het CGVS baseert zich, gelet op de jonge leeftijd van verzoekende partij, op de verklaringen van haar ouders voor wat betreft de ingeroepen vrees ten aanzien van Griekenland. Wanneer de moeder verklaart dat N., omdat zij in België is geboren, niet over Griekse documenten beschikt, antwoordt het CGVS niet met een eigen onderzoek naar de rechtspositie van het kind, maar met de herhaling dat haar ouders internationale bescherming genieten in Griekenland en dat er dus sprake zou zijn van een beschermingsland waar het gezin in beginsel opnieuw toegang toe heeft. Wanneer de vader verklaart dat N. in Griekenland in dezelfde omstandigheden als haar ouders en broer zou terechtkomen, verwijst het CGVS opnieuw enkel naar de weigeringsbeslissing van de ouders, waarin het vermoeden van eerbiediging van hun grondrechten niet zou zijn weerlegd. De beslissing van N. bevat dus geen autonome analyse, maar enkel een redenering per ricochet vanuit de dossiers van de andere gezinsleden.

Een dergelijke aanpak is juridisch ontoelaatbaar. Verzoekende partij is een in België geboren kind, van Palestijnse origine, dat nooit in Griekenland heeft verbleven en waarvan het CGVS zelf erkent dat zij nooit gedurende een significante periode in enig land heeft verbleven en geen duurzame band met enig land heeft ontwikkeld. Haar situatie kan dus niet automatisch worden gelijkgesteld met die van haar ouders en broer, die wél persoonlijk een Griekse beschermingsstatus verkregen.

Dat geldt des te meer nu in het reeds neergelegde ouderlijk beroep uitdrukkelijk werd benadrukt dat N. nooit in Griekenland heeft verbleven en geen Grieks verblijfsrecht bezit, en dat ook andere zeer jonge kinderen binnen dezelfde familiecontext zich in een gelijkaardige administratieve leemte bevinden. In plaats van die specifieke problematiek zelf te onderzoeken, laat het CGVS de situatie van verzoekende partij volledig samenvallen met die van haar ouders.

De bestreden beslissing miskent aldus het vereiste van een individuele, objectieve en ex nunc-beoordeling. Zij onderzoekt niet zelfstandig:

- of verzoekende partij zelf over een rechtmatig en effectief verblijf in Griekenland zou beschikken;
- of zij daar persoonlijk toegang zou hebben tot documenten, zorg, huisvesting en sociale bescherming;
- of haar zeer jonge leeftijd, haar geboorte in België en het ontbreken van enig aangetoond Grieks verblijfsrecht een afzonderlijke juridische beoordeling vereisten;
- en evenmin of haar beschermingsnood, bij gebrek aan aangetoonde persoonlijke bescherming in Griekenland, niet ten aanzien van Gaza moest worden onderzocht.

Door verzoekende partij niet als een afzonderlijke verzoeker te behandelen, maar haar lot louter af te leiden uit het resultaat van de dossiers van haar vader, moeder en broer, heeft het CGVS de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het vereiste van een autonome beoordeling van de nood aan internationale bescherming geschonden."

De vierde grief betreft " Onjuiste constructie van het land van gewoonlijk verblijf, gebrek aan bewijs van een effectief recht op toegang en verblijf in Griekenland, en afgeleid vermoeden van bescherming in hoofde van verzoekende partij"

Verzoeker stelt:

"De bestreden beslissing is aangetast door een fundamentele constructiefout.

Het CGVS erkent immers zelf dat verzoekende partij, H.N., op 29 mei 2024 in Sankt Vith (België) werd geboren, dat zij pas na het verzoek van haar ouders werd geboren, dat zij slechts één jaar oud is, en dat zij in haar eigen hoofde nooit gedurende een significante periode in enig land heeft verbleven. De beslissing preciseert bovendien dat haar moeder uitdrukkelijk heeft verklaard dat verzoekende partij, juist omdat zij in België is geboren, niet over Griekse documenten beschikt. Niettemin besluit het CGVS dat Griekenland haar land van gewoonlijk verblijf moet zijn, niet omdat zij daar ooit werkelijk heeft geleefd of er een eigen juridische verankering zou hebben, maar omdat haar ouders daar internationale bescherming genieten en omdat het volgens het CGVS in haar belang zou zijn hen te volgen.

Aldus verwacht de verwerende partij twee juridisch onderscheiden vragen. Enerzijds is er het land van gewoonlijk verblijf, dat in de eerste plaats een feitelijk en concreet aanknopingspunt veronderstelt: een werkelijke band, een effectieve aanwezigheid, een bepaald niveau van duurzame verankering. Anderzijds is er het land waarnaar de administratie veronderstelt dat een kind in de toekomst eventueel zou kunnen terugkeren met zijn ouders. Door deze tweede hypothese in de plaats te stellen van de eerste, vervangt het CGVS een reëel aanknopingscriterium door een loutere familiale projectie. Dat is des te problematischer nu het CGVS zelf uitdrukkelijk vaststelt dat verzoekende partij geen duurzame band met enig land heeft ontwikkeld.

De recente rechtspraak van de kamers verenigd van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 februari 2026 (nr. 341 505) bevestigt nochtans juist dat het Griekse kader moet worden onderzocht vanuit de

concrete rechtspositie van een persoon die persoonlijk reeds internationale bescherming in Griekenland geniet, en dus vanuit een bestaande juridische band met die lidstaat, waarbij de effectiviteit van documenten, toegang tot rechten en de actuele situatie concreet en geactualiseerd moeten worden beoordeeld. Die rechtspraak laat geenszins toe om, zoals in casu, het relevante land te construeren op grond van het enkele statuut van de ouders, zonder dat in hoofde van het kind zelf een eigen, actuele en gedocumenteerde rechtspositie in Griekenland wordt aangetoond.

[...]

De beslissing blijft op dat punt volledig ontoereikend gemotiveerd. Zij verifieert niet of verzoekende partij persoonlijk beschikt over een effectief recht op toegang tot het Griekse grondgebied, een eigen verblijfsrecht of een concreet mechanisme om dat recht binnen een redelijke termijn te verkrijgen, een document of registratie die haar toegang zou geven tot huisvesting, medische zorg, sociale bescherming en administratieve stabiliteit en evenmin of zij in de praktijk, als in België geboren baby zonder eigen documenten, werkelijk en snel zou kunnen worden opgenomen in het Griekse systeem. In plaats van dat onderzoek te verrichten, stelt het CGVS enkel dat er een “sterk vermoeden” bestaat dat zij toegang heeft tot Griekenland, omdat haar ouders daar bescherming genieten, en legt het vervolgens de last bij verzoekende partij om het tegendeel aannemelijk te maken.

Die benadering miskent zowel de individuele en ex nunc-beoordeling als de onderzoeksplicht van de verwerende partij. Indien, zoals de kamers verenigd herinneren, zelfs voor een persoon die reeds persoonlijk bescherming in Griekenland geniet een concrete en geactualiseerde beoordeling van de effectiviteit van documenten en toegang tot rechten vereist is, dan geldt dat a fortiori voor een kind als verzoekende partij, voor wie zelfs het fundamentele vertrekpunt — namelijk het bestaan van een eigen juridische positie in Griekenland — niet is aangetoond.”

In de vijfde grief wordt aangevoerd dat wordt verzuimd “om het belang van het betrokken kind als een eerste overweging in aanmerking te nemen”

Verzoeker geeft een overzicht van toepasselijke wets- en verdragsbepalingen.

Toegepast op de eigen zaak stelt verzoeker:

“In casu is verzoekende partij H.N., geboren op [...] 2024 te Sankt Vith (België), van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine. Zij diende haar verzoek om internationale bescherming in via het verzoek van haar ouders; het CGVS vermeldt zelf dat haar asielaanvraag dateert van 30 april 2024, dat het dossier op 3 juli 2024 aan het CGVS werd overgemaakt, dat haar moeder in haar hoofde werd gehoord op 4 september 2025, haar vader op 21 oktober 2025, en dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts één jaar oud was. Het CGVS erkent bovendien uitdrukkelijk dat zij pas na het verzoek van haar ouders werd geboren en dat in haar hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Vast staat bovendien dat verzoekende partij nooit in Griekenland heeft verbleven, er geen duurzame band mee heeft ontwikkeld, en dat zij, volgens het administratief dossier, enkel werd ondersteund met een Belgische geboorteakte, een zwangerschapsattest en een attest van de Mission of Palestine waaruit blijkt dat zij de Palestijnse nationaliteit niet bezit. Het CGVS stelt zelf vast dat zij nooit gedurende een significante periode in enig land heeft verbleven en geen duurzame band met enig land heeft ontwikkeld.

Niettemin besluit het CGVS dat Griekenland haar land van gewoonlijk verblijf moet zijn. Het redeneert daarbij uitdrukkelijk dat het belang van het kind in de eerste plaats ligt in het behoud van de eenheid van het gezin, dat zij haar ouders waarschijnlijk naar Griekenland zal vergezellen, en dat er daarom moet worden aangenomen dat haar gewoonlijk verblijf zich eveneens in Griekenland bevindt. Het CGVS voegt daaraan toe dat er een “sterk vermoeden” bestaat dat zij toegang heeft tot het grondgebied van Griekenland en dat het aan haar is om aannemelijk te maken dat zij geen toegang heeft tot dat land.

Precies daarin ligt de onwettigheid van de bestreden beslissing.

De verwerende partij maakt immers een ongeoorloofde verschuiving tussen het hoger belang van het kind en een louter juridische fictie. Zij vertrekt van de stelling dat het belang van verzoekende partij erin bestaat om bij haar ouders te blijven, en leidt daaruit af dat Griekenland noodzakelijk haar land van gewoonlijk verblijf moet zijn. Daarmee wordt het belang van het kind niet concreet onderzocht, maar gebruikt om kunstmatig een territoriale band met Griekenland te construeren. Het hoger belang van een kind van één jaar veronderstelt nochtans een daadwerkelijke beoordeling van haar concrete leefomgeving, haar documenten, haar toegang tot verblijf, gezondheidszorg, huisvesting, stabiliteit en haar reële ontwikkelingskansen binnen een redelijke termijn. Die concrete analyse ontbreekt volledig.

De beslissing bevat immers geen enkele concrete analyse van:

- de vraag of verzoekende partij persoonlijk over een rechtmatig en effectief verblijf in Griekenland zou beschikken;
- de vraag of zij er als in België geboren kind zonder eigen documenten toegang zou hebben tot medische zorg en basisvoorzieningen;
- de vraag of zij er binnen een redelijke termijn toegang zou krijgen tot huisvesting, sociale rechten en een stabiele ontwikkelingsomgeving;
- de vraag welke gevolgen een terugkeer naar Griekenland zou hebben voor haar welzijn, haar veiligheid en haar ontwikkeling;

- en de vraag hoe haar belang concreet werd afgewogen tegenover andere overwegingen.

Integendeel, het CGVS erkent zelf dat de moeder uitdrukkelijk heeft aangevoerd dat verzoekende partij, juist omdat zij in België is geboren, niet over Griekse documenten beschikt, maar vervangt dat fundamentele punt vervolgens door een abstract vermoeden van toegang tot Griekenland, louter afgeleid uit de internationale bescherming van de ouders. Dat is geen beoordeling van het belang van het kind, maar een substitutie van onderzoek door veronderstelling.:

[...]

In die omstandigheden kan bezwaarlijk worden volgehouden dat het hoger belang van verzoekende partij erin zou bestaan om louter formeel met haar ouders te worden geassocieerd, zonder enig onderzoek naar de impact die een afzonderlijke negatieve beslissing op haar welzijn, haar familiale stabiliteit en haar recht om op te groeien binnen haar werkelijke gezins- en familiekring zou hebben. Haar belang ligt niet in een kunstmatig geconstrueerde band met Griekenland, maar in het behoud van haar reële affectieve, dagelijkse en familiale omgeving, temeer nu zij opgroeit met een broer en in een uitgebreid familieverband met neefjes en nichtjes die zich eveneens in een vergelijkbare administratieve onzekerheid bevinden en evenmin over een aangetoond Grieks verblijfsrecht beschikken. Voor een kind van één jaar is die omgeving geen bijkomstig element, maar een essentieel onderdeel van haar belang. De kwetsbaarheid van haar ouders, haar broer en de uitgebreide familie waarmee zij samenleeft, werkt rechtstreeks door op haar eigen veiligheid, stabiliteit, ontwikkeling en toegang tot zorg. Toch onderzoekt de bestreden beslissing nergens hoe een terugkeer naar Griekenland deze concrete familiale werkelijkheid zou beïnvloeden, noch hoe een eventuele scheefftrekking tussen de verschillende dossiers het welzijn van verzoekende partij zou raken. De beslissing abstraheert haar lot van dat van haar broer, haar grootmoeder, haar tante, haar oom en haar neefjes en nichtjes, hoewel haar dagelijks leven zich precies binnen die feitelijke familiekring afspeelt. Daarenboven had de verwerende partij, juist omdat het ging om een in België geboren kind zonder eigen Grieks verblijfsdocument, des te zorgvuldiger moeten onderzoeken of haar rechten in Griekenland daadwerkelijk, snel en effectief konden worden gerealiseerd. Het reeds neergelegde ouderlijk beroep wees er reeds op dat het ontbreken van een concrete administratieve verankering in Griekenland voor N. geen detail is, maar precies meebrengt dat een terugkeer geen eenvoudige formaliteit vormt en integendeel een risico inhoudt op een periode van juridische onzekerheid die onverenigbaar is met het hoger belang van het kind.”

De zesde grief voert aan “Onvoldoende rekening met de specifieke kwetsbaarheid van verzoekende partij binnen haar onmiddellijke en uitgebreide familiecontext”

Verzoeker stelt:

“Het was de taak van de verwerende partij om, gelet op de uiterst jonge leeftijd van verzoekende partij, haar bijzondere procedurele noden en haar volledige afhankelijkheid van haar ouders, rekening te houden met haar concrete en familiale kwetsbaarheidsprofiel in de vraagstelling én in de beoordeling ten gronde. Dit gold des te meer nu het CGVS zelf uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat verzoekende partij slechts één jaar oud is, dat haar ouders in haar hoofde werden gehoord, en dat haar situatie ten aanzien van Griekenland moest worden beoordeeld vanuit het uitgangspunt dat zij haar ouders naar dat land zou volgen. De verwerende partij kon haar kwetsbaarheid bijgevolg niet geïsoleerd en abstract beoordelen, los van de gezinscel waarvan zij volledig afhankelijk is.

Dat verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, minstens op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is in deze context geenszins theoretisch. De verwerende partij diende immers een toekomstgericht en concreet onderzoek te verrichten. Wanneer zij zelf als uitgangspunt neemt dat het belang van het kind erin bestaat de eenheid van het gezin te behouden en dat verzoekende partij zich derhalve met haar ouders in Griekenland zou moeten vestigen, dan moest zij noodzakelijkerwijze ook de kwetsbaarheid van die gezins- en familieomgeving onderzoeken waarin dat kind in werkelijkheid zou moeten overleven.”

Verzoeker omschrijft de situatie van de familieleden in Griekenland.

De zevende grief betreft de “Schending van het recht op gezinsleven en gebrek aan concreet onderzoek naar de effectieve mogelijkheid tot familiale reconstitutie in Griekenland”

Verzoeker stelt:

“Verzoekende partij heeft aangevoerd dat de rechten van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geenszins volledig samenvallen met die van de Griekse bevolking, en dat precies moet worden onderzocht of die rechten voor haar concreet, daadwerkelijk en binnen een redelijke termijn kunnen worden uitgeoefend.”

Verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie.

In de achtste grief argumenteert verzoeker inzake de “[s]chending van artikel 8 EVRM wegens gebrek aan geïndividualiseerd onderzoek, afwezigheid van een concrete belangenafweging en onevenredige aantasting van het gezinsleven”.

In de negende grief betoogt verzoeker inzake zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van Gaza.

Verzoeker stelt onder meer:

“In casu staat de Palestijnse afkomst van verzoekende partij niet ter discussie. Het CGVS preciseert zelf enerzijds dat verzoekende partij van Palestijnse origine is, maar anderzijds dat het “oorspronkelijke gewoonlijk verblijf” van haar ouders zich bevond in “Gaza, wijk Abraj Alowda” (CGVS, beslissing H.N. van 27 februari 2026, p. 2 : hun oorspronkelijke gewoonlijk verblijf was Gaza, wijk Abraj Alowda”; de beslissing preciseert tegelijk dat de aanvraag toch ten aanzien van Griekenland wordt beoordeeld.). Uit de ouderlijke notities blijkt bovendien dat zowel de moeder als de vader jarenlang in Gaza verbleven en dat hun laatste woonplaats zich in Abraj Alowda bevond.”

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

“ - CGVS, NPO van Y (moeder) van 4 september 2025, 19 pagina's ;
- CGVS, NPO van X (vader) van 21 oktober 2025, 22 pagina's ;”

2.3. Verzoeker brengt op 21 mei 2026 een aanvullende nota bij.

De aanvullende nota betreft in hoofdorde het dossier gekend bij de Raad onder rolnummer 356 608, *in casu* het beroep van verzoekers ouders ten aanzien van hun beslissing ‘Niet-Ontvankelijk Verzoek (Internationale bescherming in een andere EU lidstaat)’

Beoordeling

1.

2.

3. De bestreden beslissing concludeert: *“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4. Verzoeker is van Palestijnse origine en werd geboren op [...] 2024 in Sankt Vith (België). Zijn vader, moeder en broer verkregen het vluchtelingenstatuut in Griekenland op 19 december 2023. Op 26 april 2024 arriveerden zij in België en dienden op 30 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 december 2025 ontvingen de vader, moeder en broer van verzoeker een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van verweerder omdat ze internationale bescherming genieten in Griekenland.

De beroepen tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen door verzoekers vader, moeder en broer werden behandeld op dezelfde zitting als deze van verzoeker.

5. Inzake verzoeker, die thans de leeftijd van twee jaar heeft, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

6. De bestreden beslissing stelt in het feitenrelaas dat verzoeker van *“Palestijnse origine”* is. In de aanhef van het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker *“van onbepaalde nationaliteit, van Palestijnse origine”* is, hetgeen *prima facie* door verweerder niet wordt betwist.

Te dezen is er geen element dat erop duidt dat verzoeker, die op 29 mei 2024 in België werd geboren en nu twee jaar oud is, de Belgische nationaliteit heeft. Er is geen ander gegeven dat verzoeker wél een nationaliteit heeft. De bestreden beslissing maakt anderzijds wel melding van *“een kopie van een document van de Mission of Palestine dat attesteert dat [verzoeker] niet beschikt over de Palestijnse nationaliteit”*.

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van*

vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*”

Uit de vluchtelingendefinitie en artikel 2, lid 1, d) van de Kwalificatierichtlijn volgt dat in geval van een verzoeker die geen nationaliteit bezit/staatloos is, de nood aan internationale bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van het land waar de verzoeker vroeger gewoonlijk verbleef/zijn gewone verblijfplaats had. Uit de vluchtelingendefinitie volgt dat om als vluchteling erkend te worden de staatloze persoon zich vooreerst buiten het land van gewoonlijk verblijf dient te bevinden om redenen die verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden. Deze redenen moeten worden onderzocht met betrekking tot het land waar hij of zij vroeger zijn of haar verblijfplaats had. Dit werd door de auteurs van het Vluchtelingenverdrag gedefinieerd als “*the country in which he had resided and where he had suffered or fears he would suffer persecution if he returned*” (UNHCR, Handbook par. 101-105, vrije vertaling: “*het land waar hij verbleven had en waar hij vervolging heeft ondergaan of vreest dat hij vervolging zal ondergaan indien hij terugkeert*”). Verder volgt uit de vluchtelingendefinitie dat waar voor personen die een nationaliteit bezitten het vereist is dat zij de bescherming van dat land niet kunnen of wegens de vrees voor vervolging niet willen inroepen, voor staatlozen vereist is dat zij naar het land waar zij gewoonlijk verbleven niet kunnen, of wegens een vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden niet willen terugkeren. Net omwille van het feit dat zij geen nationaliteit bezitten, is de beschikbaarheid of afwezigheid van nationale bescherming door de nationale autoriteiten voor staatlozen niet relevant. Bijgevolg is, wat staatlozen betreft, vereist dat zij zich omwille van een vrees voor vervolging die verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden buiten het land bevinden waar zij vroeger verbleven hebben en dat zij ofwel niet terug kunnen naar dit land ofwel er omwille van dergelijke vrees niet willen terugkeren om als vluchteling erkend te worden.

Het land van gewoonlijk verblijf is een feitelijk begrip. Zoals verweerder stelt, betreft dit “*het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de verzoeker een juridische band heeft met dat land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat iemand geruime tijd in een land verbleven heeft, en een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf.*”

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

7. De bestreden beslissing oordeelt dat Griekenland voor verzoeker geldt als land van gewoonlijk verblijf.

7.1. Verweerder steunt hiervoor op volgende overwegingen (de Raad onderlijnt):

- verzoeker heeft nooit gedurende een significante periode in een land verbleven, noch een duurzame band met een land het ontwikkeld, omdat hij op [...] 2024 werd geboren in België;
- het belang van het kind is de belangrijkste overweging bij het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf;
- het land van verzoekers gewoonlijk verblijf is het land naar waar verzoeker waarschijnlijk zal terugkeren en zich duurzaam zal vestigen met zijn ouders;
- de ouders van verzoeker genieten internationale bescherming in Griekenland;
- deze internationale bescherming moet ook als effectief worden beschouwd aangezien het verzoek om internationale bescherming door de ouders van verzoeker niet-ontvankelijk is verklaard;
- het is redelijk om te concluderen dat verzoeker in de toekomst zijn ouders zal vergezellen naar Griekenland om zich daar duurzaam te vestigen;

- er bestaat een sterk vermoeden dat verzoeker toegang heeft tot het grondgebied van Griekenland: aangezien de ouders van verzoeker internationale bescherming genieten in Griekenland, wordt er geacht sprake te zijn van een beschermingsland waar het gezin in beginsel opnieuw toegang toe heeft;
- verzoeker moet aannemelijk maken dat hij geen toegang heeft tot Griekenland: volgens de voorstaande elementen bestaat er een sterk vermoeden dat verzoeker toegang heeft tot het grondgebied van Griekenland,
- Griekenland is het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker maar dit impliceert niet dat Griekenland ook automatisch het land van gewoonlijk verblijf is van zijn ouders: (i) Griekenland is het land waar zijn ouders momenteel een verblijfsvergunning hebben op basis van hun internationale bescherming, (ii) hun oorspronkelijke gewoonlijk verblijf was echter Gaza, wijk Abraj Alowda, (iii) de ouders van verzoeker zullen niet terugkeren naar Gaza (iv) omdat de ouders een effectieve verblijfsvergunning hebben in Griekenland, moet bij de beoordeling van het gewoonlijk verblijf van verzoeker primair rekening worden gehouden met het belang van verzoeker om bij zijn ouders te kunnen blijven, (v) aangenomen wordt dan ook dat Griekenland het land van gewoonlijk verblijf van verzoeker is,
- het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wordt beoordeeld ten aanzien van Griekenland waar de ouders van verzoeker internationale bescherming genieten,
- bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade ten aanzien van Griekenland blijkt dat ten aanzien van zijn vader, moeder en broer werd besloten dat het vermoeden niet weerlegd werd dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en werd hun verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk verklaard;
- verzoeker is te jong om zelfstandig verklaringen af te leggen en op basis van de verklaringen van zijn ouders kan geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Griekenland worden vastgesteld: (i) zijn moeder verklaarde dat verzoeker in België geboren is en niet over Griekse documenten beschikt, maar het gezin, inclusief verzoeker, heeft in beginsel opnieuw toegang, (ii) zijn vader verklaarde dat verzoeker in Griekenland net zoals zijn ouders en broer in dezelfde omstandigheden zou terechtkomen maar uit de weigeringsbeslissing van zijn ouders blijkt dat het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming geëerbiedigd worden, niet weerlegd werd.

7.2. De Raad stelt vast dat verweerder niet concreet aantoonde dat verzoeker over een verblijfsrecht in Griekenland (met onder meer een geldige ADET) beschikt.

Verweerder motiveert middels te stellen dat (i) verzoeker waarschijnlijk met zijn ouders naar Griekenland zal terugkeren, (ii) redelijk geconcludeerd kan worden dat hij zijn ouders zal vergezellen naar Griekenland, (iii) er een sterk vermoeden is dat verzoeker toegang heeft tot het grondgebied van Griekenland, (iv) aangezien de ouders van verzoeker internationale bescherming genieten in Griekenland, wordt er geacht sprake te zijn van een beschermingsland waar het gezin in beginsel opnieuw toegang toe heeft, (v) wegens het sterk vermoeden dat verzoeker toegang heeft tot het grondgebied van Griekenland maakt hij niet aannemelijk dat hij geen toegang heeft tot Griekenland.

Verweerder bedient zich bijgevolg van vermoedens en waarschijnlijkheden inzake toegang tot Griekenland om te concluderen dat verzoeker in Griekenland geen vervolging vreest of een reëel risico op ernstige schade loopt. Dit kan bezwaarlijk aangenomen worden als dienstige en concrete motivering die verzoekenbaar is met de hogere belangen van het kind.

Verzoeker voert derhalve en op het eerste zicht terecht aan:

“Verzoekende partij is een in België geboren kind, van Palestijnse origine, dat nooit in Griekenland heeft verbleven en waarvan het CGVS zelf erkent dat zij nooit gedurende een significante periode in enig land heeft verbleven en geen duurzame band met enig land heeft ontwikkeld. Haar situatie kan dus niet automatisch worden gelijkgesteld met die van haar ouders en broer, die wél persoonlijk een Griekse beschermingsstatus verkregen.

[...]

De bestreden beslissing miskent aldus het vereiste van een individuele, objectieve en ex nunc-beoordeling. Zij onderzoekt niet zelfstandig:

- *of verzoekende partij zelf over een rechtmatig en effectief verblijf in Griekenland zou beschikken;*
- *of zij daar persoonlijk toegang zou hebben tot documenten, zorg, huisvesting en sociale bescherming;*
- *of haar zeer jonge leeftijd, haar geboorte in België en het ontbreken van enig aangetoond Grieks verblijfsrecht een afzonderlijke juridische beoordeling vereisten;*
- *en evenmin of haar beschermingsnood, bij gebrek aan aangetoonde persoonlijke bescherming in Griekenland, niet ten aanzien van Gaza moest worden onderzocht.*

Door verzoekende partij niet als een afzonderlijke verzoeker te behandelen, maar haar lot louter af te leiden uit het resultaat van de dossiers van haar vader, moeder en broer, heeft het CGVS de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het

zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het vereiste van een autonome beoordeling van de nood aan internationale bescherming geschonden."

Ten overvloede merkt de Raad op dat de beroepen van de ouders tegen hun niet-ontvankelijkheidsbeslissing dateren van 12 januari 2026 en voorliggende bestreden beslissing dateert van 27 februari 2026. De beroepen van verzoekers ouders (gekend bij de Raad onder rolnummer 356 608) werden nog niet behandeld op het moment van de betekening van de voorliggende bestreden beslissing. Verweerder liep bijgevolg vooruit op een mogelijk resultaat van de hangende beroepen van verzoekers ouders teneinde hypothesen en waarschijnlijkheden aan te voeren om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te weigeren.

Verweerder is de beslissingsautoriteit en heeft de situatie in hoofde van de tweejarige verzoeker in Griekenland niet onderzocht aan de hand van essentiële en concrete gegevens (mogelijkheid tot verkrijgen van een nationaliteit, beschikbare documenten voor verblijfstatus, medische toegang, toegang tot onderwijs, ...).

Verweerder heeft zich gebaseerd op de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen - die nog het voorwerp van een beroepsprocedure uitmaakten - in hoofde van de vader en moeder van verzoeker teneinde te veronderstellen dat hij 'waarschijnlijk' met zijn ouders naar Griekenland zal terugkeren waarbij een 'sterk vermoeden' geldt dat hij zal toegelaten worden tot het Griekse grondgebied. Dergelijk gebrek aan onderzoek naar essentiële feitelijke gegevens is niet verzoenbaar met de hogere belangen van het kind.

8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. COOLBRANDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. COOLBRANDT

W. MULS